

УКРАЇНА – НЕ ЗОНА!

ЗШАХРУВАЛИ ВИБОРИ. ОБДУРИЛИ НАРОД. ВКРАЛИ НАДЮ.
УКРАЇНА БОРЕТЬСЯ!

Цей тижневий журнал потрапив до рук, що редагує невеличкі північні міста в Україні. "Всесміх" виходить двічі на рік 25 листопада.

З Різдвом Христовим! З Новим 2005 роком!

З Новим роком

Наповнимо чарки
Без жодної сварки.
Підіймемо вгору
В вечірню пору.
І в Році Новому,
Цілком молодому
Зігріємо серце
Горілкою з перцем.

Згадаєм минуле,
Назавжди заснуло,
І радісне, й тунжє,
І хитре, і мужнє...
Нехай хоч присниться
Весела дурниця!

Торкнеося звично
Подій політичних
Внутрі і назовні.
При чарочці повній
Сумніву не лишим,
Що ми — наймудріші.

Загально ж радіймо,
Що ми не в обіймах
Московського брата,
Що є у нас хата,
І хліб, і до хліба —
На смак і на вибір.

У ніч Новорічну,
Співочно-музичну,
Тримаймося кола,
Дивімося навколо
Орлами, а самі,
Як лишать нас дами,
Заснем під столами.

Іван Евентуальний.

Give them Laughter for Christmas!

12 дарунків на рік

Шукаєте за подарунком?
Ось Вам готовий подарунок. Подаруйте
їм сьогодні "Всесміх" і вони
згадуватимуть Вас цілий рік.

12 місяців сміху

Немає іншого журналу, як "Всесміх".
Тринадцять років веселить нашу громаду.

Передплатіть, не пошкодуєте!

Подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні, і
я швидко, по телефону, виконаю Ваше прохання:
(905) 891-0707 bcescmix@sympatico.ca

ДАРУНОК

На Різдво
і Новий рік

ВСЕСМІХ

Український сатирично-гумористичний журнал
Лауреат премії імені Петра Сагайдачного 1998 р.;
переможець конкурсу українських гумористичних видань
світу 2003 р.; переможець конкурсу Канадського клубу
етнічних журналістів і письменників 2004 р.

Заснований у серпні 1991 року.
Виходить кожного місяця.

Редактор і видавець Раїса Галешко

VSESMIKH (Laughter)

A Ukrainian Monthly Magazine of Humour and Satire
Published by Bcescmix Community Publishing Co.

Editor and Publisher Raissa Galechko

Передплата:

Канада: \$38.00 на рік, \$20.00 півроку
США: \$38.00 і \$20.00 американських
Україна, Європа, Австралія — авіапошта
\$70.00 кан., \$60.00 амер.

Ціна одного числа \$2.90

Кожен може писати до "Всесміху" що хоче і як хоче.
Ваші матеріали будуть надруковані чи взяті до уваги
навіть якщо вони не збігаються з точкою зору
редакції.

При передруку посилання на «Всесміх»
обов'язкове.

Адреса редакції:

**BCECMIX, 1063 Orchard Rd.
Mississauga, Ontario
L5E 2N7 Canada**

Передплату висилати на вище вказану адресу

Tel. & Fax: 905 891-0707

E-mail: bcescmix@sympatico.ca

Друкарня "Тризуб", Oakville, Ontario. Printed in Canada

ОЦЕ ТО "ВИБОРИ"!...

ЛИШ ГАНЬБА І ГОРЕ

Тридцять років президентства Януковича

Чорний гумор

Перший рік президентства Януковича.
"Усвідомлення загрози українського
націоналізму".

Під час візиту тоді ще кандидата у президенти України Віктора Федоровича Януковича до Івано-Франківська один із студентів, прихильників Ющенка, кинув у Віктора Федоровича курячим яйцем. Інша невстановлена особа в той же час жбурнула у Віктора Федоровича невстановленим предметом. Віктор Федорович від несподіваної атаки упав додолу і вдарився потилицею об асфальт, внаслідок чого його було госпіталізовано. Вже тоді Віктор Федорович зрозумів, що націоналізм — це невиліковна хвороба.

П'ятий рік президентства Януковича. "Далі
націоналізм терпіти не можна".

Під час візиту тоді ще кандидата у президенти України Віктора Федоровича Януковича до Івано-Франківська декілька студентів-націоналістів, прихильників націоналіста Ющенка, закидали Федоровича курячими яйцями. Інша невстановлена особа із оточення націоналіста Ющенка в той же час жбурнула у Януковича невстановленим націоналістичним предметом. Віктор Федорович від несподіваної атаки пригнувся і вдарився

Далі на стор. 17

ВОЛЯ народу переможе!

Ще ніколи в історії Україна не повстала так всенародно — від краю до краю — за обрання провідника народу.

Голосували не стільки конкретно за Ющенка, скільки проти антинародної, антиукраїнської і антиморальної влади.

Але знов потоптали надію народу. Нахабно, на очах усього світу. Як на глум усій нації, до влади пропихають людину невідповідну з усіх сторін. Людину, яку не мучитиме совість продати Україну "старшому братові", зневажити її мову і культуру, обкрадати самому і дозволяти обкрадати тим, хто його витягує на Президента.

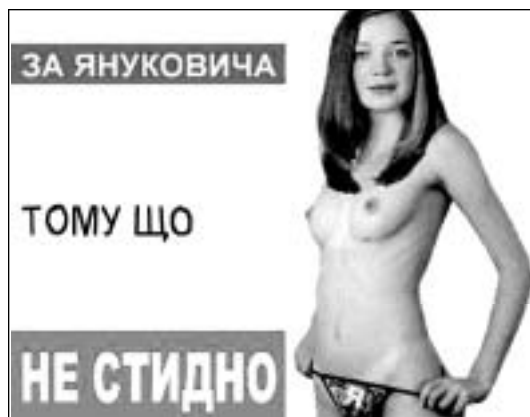
Янукович не є і ніколи не був сином свого народу. Народ його не хотів. Вся країна носила на грудях жовтогогарчі стрічки: "Так! Ющенко!". За Януковича голосували ті, кого змусили, або обдурили, або залякали. Або ті, кому не соромно...

Народ бореться! Народ переможе!

ХТО ГОЛОСУВАВ ЗА ЯНУКОВИЧА?

ЧОМУ?

ВИСЕЛИХ СЪВЯТ!

(Деякі організації та часописи діяспори з метою матеріального підкріплення деколи шлють своїм членам або читачам для купівлі святочні картки)

(Листдо редакції)

«Получив із вашої редакції десять празнічних карточок і ни привиду ума що з ними припринять. Во-первих вони мині ни наравляця, бо нима діда Мороза як полагаєця із чирвоною шапкою шо нисе подарки.

Вовторих надо було приліпить марки до конвертів щоб отдельно не бігать на пошту. Потрете у вас получилися дві ошипки в словах «Веселих свят». Правильно пишиця — «Виселих съвят» із мяким знаком.

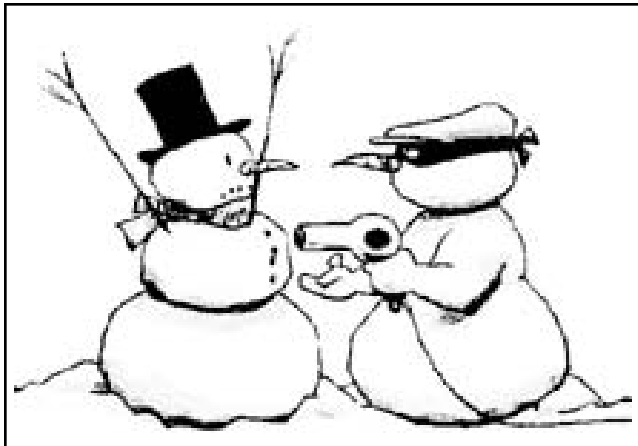
Потрете я вашими открытками не нуждаюся і всігда купую їх послі празніків коли дают вилику снишку і вони валяюця круглий год.

Почитверте у нас ни було такої традиції щоб посилать людям на празнікі карточки. Було принято ше в давне времня шо діти носили вечеру своїм хресним батькам, а зрослі брали в карман чи в торбу бутилку водки і нею поздравляли родствеників чи кумів.

Потом ходили колядники цирковні чи діти і поздравляли під вікнами разними колядками. На новий год більшой частью хлопчики посипали жито-пшеницю а потом оп'ять щедрували. За совецької власті ніхто ни колядував і ни поздравляв бо всі боялися щоб ни посадили за пирижитки прошлого і ни пришили врага народа.

Послі приїзда в Америку даже глазам не вірилось. Всі були приятними один до одного і разом зустрічали новий год і Різдво як полагаєця. Потім некотрі одділилися і пиришли на новий каліндар і внесли замішательство традиції. Я даже кланялись пиристав на почві цирковній.

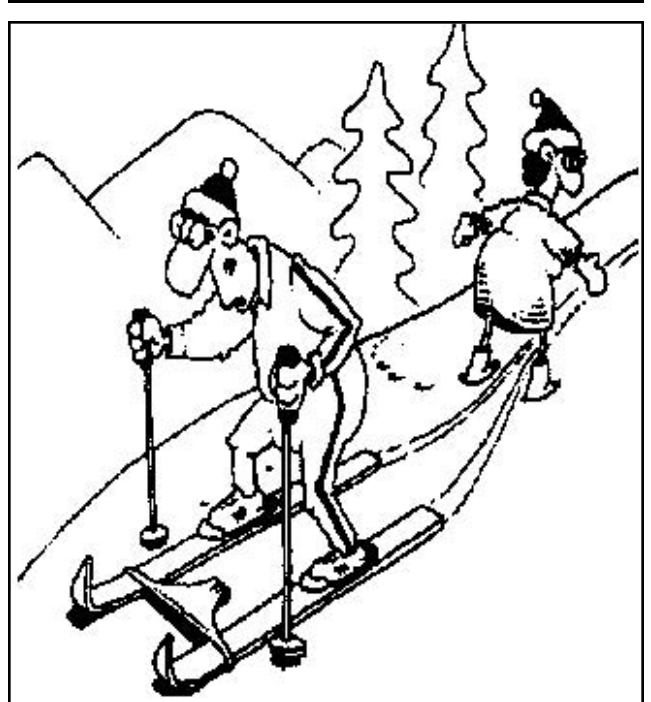
Коли я ще міг пити і угощати каждого, то друзів було багато. Но послі того як у мене нашли сліпую кишку і вирізали часть жилудка і доктор запритив усякі гострі закуски і випивки кромі кока-кола і жусу з водою то приятелів ни стало.

Вопше типер люди поробились свині шо ни стоят даже самої марки. Прошлого года я послав штири открытки, а мені даже одной ніхто ни прислав як будто я ни существую. Ни буду типер витрачатися на ваші карточки за які ви дирете шкуру по 50 центов. Ни маєте совісті. Із цих основаній повертаю вам ваші карточки і прошу покрить іпользовані марки. У мене гроші на дорозі ни валяюця.

Виселих съвят!

Олесь Шпилька. 1986

— Пам'ятай — Господь все бачить! Тому живи так, щоб Йому було з тобою цікаво!

Цікаво...

- ◆ По пам'ятнику Богдану Хмельницькому у Києві відразу видно, що він був культурною людиною і показував не пальцем, а булавою.
- ◆ В Європі заборонили польоти російських літаків через великий шум. Керівництво "Аерофлота" подумало і вирішило: Добре, ми перестанемо продавати в літаках горілку — стане тихіше...
- ◆ Що цікаво, карна стаття "За спробу державного перевороту" є, а за сам державний переворот статті нема.

ЗМІНИ ПРАВОПИСУ

Від сьогодні указом Президента Януковича до українського правопису внесені такі зміни:

- 1) Замість слова "яйця" треба вживати словосполучення "тупі тверді предмети".
- 2) Слово "член" слід писати через два "нн" — щоб було довше.
- 3) Слово "грудь" писати без "ь" - щоб була твердіша.
- 4) Слово "ж...па" писати через ризик, щоб було видно, що предмет складається з двох половинок.
- 5) Слово "бублик" вважати жіночого роду, бо в ньому є дірка.

Інтерв'ю з Віктором Януковичем напередодні другого туру виборів

— Вікторе Федоровичу, як пишеться слово "яйце": через "Ц" чи через "ТС"?
— Хмм... Точно знаю, але знаю, що "САЛО" — через два "С".

— Вікторе Федоровичу, які ви любите передачі?

— Ну-у-у-у... сигарети, чай...

— Я не про тюрму, я про телепередачі...

— Чому Ви не хотіли брати участі в теледебатах?

— Знаєте... я боюся камери.

— Чому ви звинуватили в нападі на вас команду Ющенка?

— Бо яйце було жовто-гарячого кольору.

— Вікторе Федоровичу, що було раніше: курка чи яйце?

— Яйце..., а куркою в мене ще не кидали.

— Якби ви стали Президентом, чи поїхали б ви з візитом до Австралії?

— Ні, там можуть кинути страусячим яйцем.

...
Сидять Кучма і Янукович в камері.

Янукович дивиться у вікно і каже:

— От і сонце сіло...

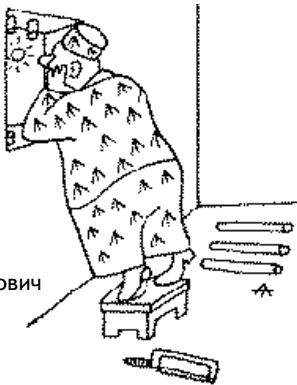
Кучма відповідає:

— Ну, при Ющенкові, бля..., взагалі
беспредел!

...
Кучма зустрічався з Путіним без краватки, Янукович
— без яєць.

(Прислала Анна Самохін, Ошава, Онтаріо).

...
На Закарпатті при спробі закупки партії яєць були
затримані емісари Алькаїди.

Рим врятували гуси. Україну порятують кури!

КУРКА ГІДНА ПАМ'ЯТНИКА ГЕРОЯ

Стара казка на політичний лад

Жили- були дід і баба і була в них курочка ряба. Якось курочка знесла яєчко, та не просте, а золоте. Яєчко стало символом боротьби проти зла. Зазвичай люди ставлять пам'ятники подіям і героям. Художник "Всесміху" Іван Яциб із міста Віндзор, Онтаріо, як син Івано-Франківщини, гордий з того, що саме на його батьківщині вирощують таких курей. Він пропонує проєкт пам'ятника курці-героїні.

В книгу Гіннеса

Книга Гіннеса чекає
Ім'я того прикарпатця,
Хто довів, що в нашій краї
Найміцніші в світі яйця.

Най кричать ворожі круки,
Най завидує Європа —
Ми простим яйцем з-під курки
Збили з ніг півтонни хлопа.

Всіх обурила атака
Яйцемета серед міста,
Що зухвалий лобуряка
Ледь не вбив прем'єр-міністра.

Але слава не питає,
Хто кому попав під руку —
Хай завжди у нас зростає
Міць яєць і сила духу!

Пам'яті Сміхотворця, Мислителя, Людини

29 жовтня у Києві помер Павло Глазовий

ПРОЩАЛЬНЕ СЛОВО

Прощайте, Батьку.

Закрилася Ваша життєва книга. Збідніла українська література. Нема ж бо такого, як Ви були, і на горизонті не видно. В сьогоднішній розхристаній, розкраденій, згвалтованій Україні Ви були борцем з оголеною шаблею на літературному полі бою. Є зітхальники і проклинальники. Але такої зброї, як Ваше слово, і такої безкорисливої відваги нема ні в кого.

Хто відважиться так сказати на всю Україну, на весь світ: "Це праправнуки хазарські глушать нашу мову, щоб розвіять Україну, як суху полову"? Та ніхто!

Хто іще в нашій літературі міг так просто й виразно описати горе своєї батьківщини, і причину біди, і свою біль, і свою синівську любов? Тарас Шевченко?... Хто ще?

Ви написали Заповіт для наступних поколінь способом такої сатири, якої наша література ще не знала. Більше піввіку Ви промовляли до свого народу тією мовою, яку сприймає його серце й розум. І якщо хтось з літературних естетів скривився на Вашу "селянську мову", то Ви прощали їх, "бо не відають, що роблять". Ви робили божу правду. Не підпасовували її під рамки, створені тими, хто боїться правди. Тому Вам не довелося червоніти перед народом за творчість тоталітарного періоду, мовляв, такі часи були. Бо Ви не йшли на компроміс із совістю.

Немає Вам рівних, Батьку мій. Земля не родить видатних постатей так часто. Я горджуся тим, що знала Вас, що по-дочірньому тішилася Вашими листами, що одержала Ваше благословення на цю працю, бо, як Ви не раз казали: "немає нічого святішого за здоровий, життєрадісний сміх". Я подумки радилася з Вами, коли сідала робити "Всесміх", та прислухалася до Ваших уявних зауважень, коли одержувала журнал із друкарні. Я обрала Вас як дороговказ, щоб не збочити з шляху сатирично-гумористичного видання. Низький уклін Вам за це.

Не стало Сміхотворця, Мислителя, Людини.

Вперше ім'я "Глазовий" викликає не усміх, а невимовний смуток. Але українці в Канаді, Америці, Австралії, Південній Африці, Бразилії, Угорщині та багатьох інших країнах нашого

поселення, одержавши журнал "Всесміх", і далі сміятимуться, читаючи Глазового.

Спіть спокійно, Батьку. Ваша спадщина буде жити, доки живуть люди.

**Від імені читачів та редакції "Всесміху" —
Раїса Галешко.**

*(Фото зроблене Раїсою Галешко в домі
Павла Глазового в правні цього року)*

У темні, важкі години
Найдужче гнітить мене,
Що двоє очей в людини,
А серце лише одне.
Дивлюся на вас я, люди,
Очима дивлюсь двома,
І серцю одному в грудях
Спочинку нема, нема.
Сушу свої сльози сміхом,
Аби не зійти з ума...

Павло Глазовий.

Вже давно пишу
Та людей смішу
І у кожного поради
Щирої прошу:
А чи так воно
Чи не зовсім так?
Чи до речі мої речі,
Чи не зрадив смак?
А рядком іде
Жваве, молоде,
Що пряму, як цвях залізний,
Лінію веде,
Бо вже знає все,
Розуміє все
І всміхається до того,
Чиє цию ссе.
Звідки знать йому,
Як то складно жити:
Нишком плакати самому,
А людей смішити?

Росла кульбаба при дорозі,
Звичайна квітка польова.
Зоріла цвітом золотистим
Її кругленька голова.
Росла, росла вона, дозріла
Та й побіліла, посивіла.
Взяли вітри той скромний цвіт
Та й понесли у білий світ.
Отак і я прожив на світі,
І побіліла голова,
І полетіли в світ широкий
Мій сміх, і думи, і слова.
Нехай стебло ж моє затопчуть,
Нехай мій корінь перетруть, —
Того, що в люди полетіло,
Уже назад не заберуть...

Той на тебе аж сичить,
Той спідлоба дивиться,
Той ображено бурчить,
Той сердито кривиться,
Той махає кулаком,
Поглядом "знищює",
Інший дражнить пошляком,
Чорт-зна чим погрожує —
Прокурором, чи судом,
Чи суворим вироком...
Хочеш весело прожити,
То ставай сатириком.

АЗОВОТРИА

Павла Глазового

В книзі 'Веселий світ і Чорна книга'

Як вам важко, романісти,
На Парнас високий лізти!
Хоч і кажуть мудрі люди:
Власна ноша не важка,
Але де там легко буде,
Як романів — півмішка?
Я ж свої мініатюри
Всі у пазуху запхну
Й через ями і баюри,
Через мури й кучугури
На Парнас отой майну.
На Парнасі, як ведеться,
Безумовно є швейцар.
Він попросить біля входу:
— Покажи-но свій товар.
Пред'яви свої творіння,
З чим ти пнешся вище хмар?
Баєчки й мініатюри
Вийму з пазухи я всі.
— Ось, будь ласка, мій доробок
В повнім обсязі й красі.
А швейцар добро те візьме,
Прочитає, сплюне вбік,
Похитає головою:
— Несерйозний чоловік...
Та як гримне: — Геть з Парнасу! —
І пірну я в забуття,
На веселі теревеньки
Змарнувавши все життя.

Я багато друзів щирих
Мав на довгому віку,
Особливо у годину
Безтурботну і легку.
Та коли настав для мене
Беззпросвітно чорний рік,
Допоміг мені у горі
Лиш єдиний чоловік.
Я б хотів його обняти
І вклонитися йому,
Але як, скажіть, будь ласка,
Сам себе я обніму?

Ох, слова, слова, слова!
З вами важко так бува.
От якби вдалось на ноти
Записати анекдоти,
Потім взяти саксофон,
Балалайку чи тромбон,
Потриндикать, поцигикать,
Побряжчать, смичком посмикать
І розважити усіх,
Щоб лунав веселий сміх.
А коли веселу фразу
Ти пустив із язика,
Вже мудрують тут же, зразу:
А на що він натяка?
А куди він кида камінь,
Так сказати, в чий город? —
І чи прямо, чи не прямо
Десь таки затулять рот.
Ох, чому, чому для сміху
Ще не вигадано нот?

Гадає хтось, робота гумориста
Найвеселіша, і легка, і чиста.
Щось написав — і вже лунає сміх,
І радий сам, що звеселив усіх.
Я ж почуваюсь на своїй роботі,
Як той циркач, що бігає на дроті,
Хитається і руки підйма,
А оступивсь — і вже його нема...

Колись жилось простіш поетам.
Будили добрі почуття —
І над зворушливим сонетом
Читач ридав, немов дитя.
Але тепер не та година,
Не любить плакати людина.
Багато сліз, горючих сліз
В свій час пролито — хай їм біс!
Тому й не гріх людей змішити,
Зі сміхом легше в світі жити.
Правдиво кажуть, що біда
Серця веселі покида.
Не вжиться лиху
Біля сміху.
Де сміх, там лиху пропада.

Збірник Павла Глазового "Веселий світ і Чорна книга" був виданий у 1996 році накладом Неоніли та д-ра Євгена Стецьківих із Флориди. Д-р Стецьків є великим прихильником творчості Глазового, з покійним його пов'язувала багаторічна глибока дружба.

Гумор з казарми

- Пане генерал! Ваш наказ виконано!
- Так я ж нічого не наказував!
- А я нічого і не робив!
-
- Рядовий, ви взяли що-небудь від комарів?
- Так, товаришу сержант! Від комарів я взяв все найкраще — швидкість, спритність, сміливість, завзятість!
-
- Панове курсанти, слухайте мене уважно і запам'ятовуйте, а то попадете в полон, будуть вас там ногами бити, а вам і сказати не буде чого...
-
- Із довідника солдата: "Куш - це сукупність листків і гілок, котрі ростуть з одного місця."
-
- Стрибки з парашутом.
- Товаришу інструктор, Петренко стрибнув без парашута!
- Знов?!

Слухайте українську
ЩОДЕННУ радіопрограму
ПІСНЯ УКРАЇНИ
з радіостанції CJMR
на хвилях 1320 AM
від понеділка до п'ятниці
7:30 до 8:30 ввечері
субота і неділя о 4:30 до 5:30 пополудні

Керівник Прокіп Наумчук
Ведуча Зоряна Оніщук
Редактор Наталія Солтис
Диктор Галина Копко

Тел.: 416 536-4262

Daily Radio
SONG OF UKRAINE P.O. Box 2, Station D,
Toronto, Ontario M6P 3J1

АЛЕРГІЯ

Ну й дожились ми з вами часів, що й казати! Ще кількадесять років тому слово "алергія" тільки в медичних словниках згадувалось. А тепер, кого не зустрінеш, на алергію терпить. Коли не він сам, то вже обов'язково дружина чи подруг.

По£расувала собі алергія по всіх наших частинах тіла, погуляла по всіх органічних і неорганічних продуктах, а тепер ось на духовість нашу емі£раційну перекидається.

А реакція на духову алергію така ж, як і на фізіологічні: Реагуєш, скажімо, проти свіжих фруктів чи квасної капусти, то ще пів біди-лиха. Наїсися м'яса з картоплею, і задоволений. Але ж, май вас, Боже, в своїй опіці, коли розвинулась у вас алергія проти своєї власної шкіри. Не життя вам тоді, а горе!

На лихо, серед української емі£рації саме духова алергія проти своєї шкіри найпоширенішою стає.

Наша преса, ролю носа виконуючи, всіх членів від голови до ніг обнюхує. А що в цьому носі партійних дірочок безліч, і кожна з них на якусь іншу субстанцію вразлива — то ніс наш емі£раційний національний весь час чхає. Чхає на "католицизм", чхає на "православ'є", чхає на новий календар, чхає на старий, чхає на "східняцтво", чхає на "західняцтво", чхає на "петлюрівщину", чхає на "гетьманати", чхає на "бандерівців", на "мельннківців", на "лебедівців" і на "культ-обмінників". Що не нюхне, все йому зрадою й агентурністю заносить...

Ніс розбух, очі сльозами позаходили. Пілюлі не допомагають, застрики — безуспішні.

Була б одна рада: з власної шкіри вискочити. Пропадає, нехай, з£ан£ренізоване ледащо!

Та з власної шкіри вискочити ще ніхто із смертельних не потрапив! Без хребтів люди живуть й інколи високі пости займають. Без розуму пошанівку в суспільстві зазнають. Але, щоб шкіри власної хтось визбувся, — не чували. Коли б комусь це й пощастило вдіяти, глянути на нього гидко було б.

Так, ось, і терпіти нам прийдеться наш власний запах довіку. Терпіти і пчихати.

*Із книжки М. Точила-Колянківського
"Амбасадори", виданої в Торонто в 1968 році.*

Хворий скаржиться

лікареві:

— У мене це...ось...

ну, як називається,

коли забуваєш?

— Борги?

— Цієї осені під час туру ансамблю Вірського в Північній Америці при вході до театру продавали відео про цей знаменитий танцювальний ансамбль. Те саме відео, яке пару років тому зробила торонтська продюсерка Мирослава Олексюк.

— То вже не те відео. Організатори туру по-піратському скопіювали чужу працю, споганили, обрізали краї стрічки, щоб заховати кінці в воду, та й заробляють гроші на чужій праці.

— Але ж це протизаконно!

— Скажіть це організатору тури ансамблю Андрю Гроссмахеру. Він зухвало відповів: "Але ж це робить мені гроші!"

...

— У "Свободі" одна гостроОКА кореспондентка нагнула таких мудрагелів у статті про Свято Незалежності, що без півлітри, ой, вибачаюсь, без тлумача не розберешся: «усі точки програми виконували молоді адепти театрального мистецтва». Що то за люди такі — «адепти»?

— Та що ти, кумо, нездогадлива така — то ж український вираз: А де б ти... А де-б-ти... Адепти ще щось такого прочитала?

Тітка із Нью-Йорку

...

— Чи ви їздили на святкування Дня незалежності в Оквіл?

— Ні, там крадуть гроші.

...

На останньому з'їзді УККА, що відбувся у Філадельфії 27 серпня А. Лозинський усім показав, хто є в діаспорі Президент! Він сказав, що методичні вказівки до Закону України про вибори — то все дилетантство. Він написав свої вказівки, як голосувати закордоном.

...

— Редакція "Всесміху" одержала книжку від дніпропетровського письменника і журналіста Фіделя Сухоніса "Україні — українського Президента". Сам же пан Сухоніс її ж і уклав. Все — про Віктора Ющенка. Все добре звичайно, бо Ф. Сухоніс є потімком запорізьких козаків і патріотом.

— А що нового?

— Нові імена американських і канадських жертводавців на видання.

...

— Одна пані в Торонто дуже популяризує на радіо і в пресі свого чоловіка, співака, який мав дивний голос.

— Так-так, років з п'ятдесят тому. Може голос і був дивний, хто тепер то пам'ятає? Ті, що ще живуть, кажуть, що його дивний

голос мав дивну якість чомусь зникати на великій сцені.

...

— Чи ви були запрошені на засідання Спілки журналістів у Торонто?

— А хіба така існує?

— Ну, чорним по білому було написано: "...засідання круглого столу Спілки журналістів Канади й Америки".

— Ов-ва! Навіть Америки! Чи ж багато їх прибуло з Америки?

— Та ні, було тих кілька торонтських завсїгдатаїв, які вже давно не пишуть.

...

— Знамениту промову виголосив Панбаляс на відзначенні 45-річчя радіопрограми "Пісня України" в Торонто! Я навіть занотувала цей шедевр: "...були інтер'ю, збірки, похоронні та інші аспекти соціодинаміки українського народу. Віддаймо шану [P.N.] за його неоціненний вклад у світову інформатику України"...

— Ов-ва! Так ніби те радіо сягає всю земську кулю.

— Про земську кулю не скажу, але я мушу викидати дротика через вікно, щоб щось почути.

Чи промовець упом'янув про цю електронічну новинку?

— Його вітальне слово сягало глобальних масштабів, як от "...хтось колись сказав, що людина є альфа й омега усіх людських починань. Всі починання й досягнення світу зароджувались у людській голові..."

— Добре, що не в овечій....

— Скажи мені хто ти і я скажу тобі хто твій друг!

— Ну, я — мільйонер!!!

— Хм... Тоді я — твій друг!!!

■ Праця з мавпи зробила втомлену мавпу.

■ Хто важко працює — той важко відпочиває.

■ Хто рано встає — у того зарплата менша.

анкетот анкетот

Бомж знаходить глечик, відкриває його, а там джин:

- Загадуй бажання!

Той загадує:

- Хочу 5-поверхову віллу з видом на море, з двома басейнами, вертолітним майданчиком і т.д.

Джин:

- Ти що, здурів? Подивись, у чому я сам живу!

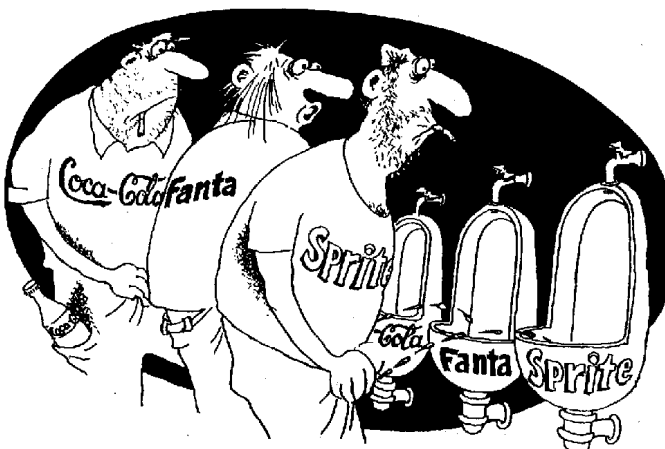
...

Дзвінок у двері. Чоловік дивиться в очко, а там — Смерть.

— Ні! Ні! Ні! Мені ще рано помирати! Ні!!! — в істериці кричить чоловік.

Смерть стомлено усміхнулась:

— Перестань верещать. Я тільки за канарейкою...

Анатолій Анчел

Ганна Черинь

КИЇВСЬКІ РОЗМОВИ

Літак авіалінії «Україна», здавалось, зупинився посеред неба. Хмари повтікали, а сонце спокійно сяяло, не рухаючись; так само й літак.

— Ви здалеку? — озвався мій сусід українською мовою.

— Я з Америки. А ви?

— Повертаюсь додому із Франкфурта. Був там на конференції аграрників. Доповідав.

— О, то ви якась велика риба!

— Не дуже. Просто — з голів колгоспів нашої області я тільки один із вищою освітою.

—Доповідь пройшла з успіхом?

— Як сказати... Ну от, урожай цього року чудовий, а центнер ячменю продали за 35 гривень... Сутужно! Зате в посередників від грошей кишені тріщать. Ах, що й казати! Та вже літак на зниження йде. Це вже Бориспіль.

Надійшла черга до перевірки. Інспектори лагідні, усміхнені... Я побачила ту, що чекала.

—Даринко! Я тебе ледве впізнала. Погладшала, погарнішала. Але чому ти сама? А де всі твої?

— Бо... Тільки я хату стережу. Решта за кордоном.

— Де? Чому? Для чого?

— По всьому світі. Василь у Португалії шляхи буде. Він фахівець, то 1500 доларів на місяць заробляє. Андрій у Греції човни фарбує, Соня в Польщі помідори збирає, а Діяна в Італії доглядає сеньйора Ієнціо.

— А що ж ти мені нічого не писала? Я ж вам і гроші висилала, ще й немало.

Далі на стор. 11

КИЇВСЬКІ РОЗМОВИ

Закінчення із стор. 10

— Дякую за поміч, але нас багато, а всього за ті гроші купити не можна. Заробляємо на авто, пральну машину, новий телевізор...

— Ти мені брехала, що всі зайняті, закінчують науку в інституті... Чому брехала? Признавайся!

— Та признаюсь: брехала по привичці...

...Вийшли надвір. Петунії цвіли азартно. Жінки насмішувато зиркали на мою вишиту блузку, а одна шептала: «Як побачиш у вишиванці, так і знай, що з діяспори. Живуть люди! А ми конаємо. От би помінялись із нами: ми туди, а вони сюди».

Я почула й відповіла:

— Не кваптеся. В Америці тепер безробіття. Скажу зятеві, може, він також шугне в Португалію на заробітки. Ото ви так любите свою державу?!

— Якби то вона була наша! Люблю Україну, але не люблю владу.

— То чого ж не виберете таку, щоб любили?!

— Та вони самі себе вибирають, і нас не питають.

...З'явилась тітка з великою валізкою, з якої сипались подарунки для дітей.

— Бері, диточка, щіколадкі.

— Скажіть тьоті спасібо, — навчала мама.

— Мамо, чого ти російською мовою говориш! — сердились діти. — Нам за тебе соромно. Нас учать у школі говорити по-українськи, а вдома ти наче в Росії.

— Бо я вже стара, диточкі, так привикла.

— Одвкати треба, мамо! Це ж наша держава.

— Дітка, так правітельство не зовсім наше.

— Мамо, ми ще малі, не маємо права голосу, а ти маєш.

То й голосуй за гарних кандидатів.

— Спробуємо, да за якого?

— За Віктора Ющенка!

— Ні, за Марчука, — озвались інші.

— За Кравчука!

— Тримайтесь краще Кучми! Він бувалий, знає де і що, і його знають!

— За Юлію! За жінчину, бо вони розумніші від чоловіків!

— Вірно! За Юлію!

Діяспорна тітка пішла в наступ:

— Ви лічите наші гроші, а не знаєте злиднів, яких ми зазнали. Війна, бомби, голод, ночі під небом. Їли таке, що й скотина не хотіла. В латанім дранті ходили, але не нарікали й свято вірили у відродження України. І діждались. Упала вам з неба незалежність, а ви її не вмієте тримати.

— Ми заїмелі незалежність, а з чим її їсти? Ви там на обід кіло біфштекса з тортом жерете, а ми нещасний бутерброд.

— А бутерброд із чим?

— Ну, з ковбасою. Не був би то бутерброд. Але кружечки ковбаси тонесенькі, аж прозорі.

...Стали шукати кіоск, щоб купити якусь книжку чи газету. Все по-російськи!

— А українською мовою нічого?

— Єсть журнал «Жінка» і «Дослідження українського сексу».

— Ага, от чого вам треба — сексу!

— Як нічого їсти, хочеться чогось солоненького.

— Нічого їсти? А чого ж повно кафе та ресторанів, шашличних, пірожних? Та стільки свят — і всі їх пишню святкують.

— Ну хоч раз наїстися. Того ж і на всякі літературні вечори ходимо, нічого не платимо за вступ, поети книжки даром роздають, а після того фуршет із шампанським, а часом і з паюсною ікрою.

— Навіть так?! Хто ж за те платить?

— А то так наші олігархи, покровителі науки й мистецтва.

— А дитячих книжечок нема?

— Є дуже гарні, російською мовою. Своїх не дають. Вони їх за кордон висилають.

— О так. В Америці можна купити і букварики, і підручники, і дуже гарні кольорові казочки. Їх купують в Америці бабушки і дідусі й посилають дітям в Україну.

З гучномовців лунають гарні українські мелодії, помережені російською (і українською мавпованою) «попсою». Більше люблять російську халтуру - вона нахабніша, розпусніша...

Над майданом Незалежності злітає горда постать України — символ першої декади Незалежності.

Ганна Черінь. 2002 р. Із книжки "Святі корови".

(Скорочено)

В житті частіше за все доводиться шкодувати про свої правильні рішення.

• • •

Не можеш швидко думати — швидко мовчи.

Іван Яців

Початок в №№ 151, 152, 153

Моя перша "мистецька" слава почалася з кузні нашого сільського коваля. Часто після школи я завертав до кузні і захоплено споглядав, як коваль із холодного штабу заліза робив "мистецькі" твори: підкови, обручі для коліс, сокири.

За дощової і холодної погоди до кузні сходились сільські ґазди політикувати, пліткувати та розповідати про всякі діла нечистої сили.

З часом коваль дозволяв мені орудувати держакон від шкіряного мішка для роздмухування вогню. Одного дня з моєї шкільної торби випали зошити і книжки, а поміж ними аркуші із малюнками. Коваль підняв один, роздивився і промовив до мене: "Ти, Іване, якби намалював Микиту Куцого... Я б за те зробив тобі долото із чистої сталі".

Я неймовірно зрадів, одержавши своє перше замовлення. Микита Куций був у нашому селі примітний чоловік: невисокого росту, з волоссям "під миску" і розрубаним носом. Ніс йому покалічив польський вершник під час пацифікації Галичини Польщею. Він запрямував Микиту в корчах, наздогнав і рубанув шаблею. Може, то був ще молодий вояк, але побачивши, що він зробив із обличчям нещасного, вершник заховав свою шаблю у піхву й помчав геть.

А Микита приточив обрубок носа до того, що залишилось, відірвав край своєї сорочки й перев'язав

голову. Ніс зрісся, але якось криво, і надавав чоловікові вигляд потвори.

Але ще до трагедії з носом Микита був славісив в селі. Якраз почалась 1-ша світова війна, Галичина, як знаємо, була частиною Австро-Угорщини. Молодих хлопців набирали до австрійської армії. Микита мав якраз вік бранця. Та сталася з ним пригода, яка й осрамила його, і допомогла.

Була Великодня неділя, люди йшли до церкви святити паски. Дороги були розбиті, мокрі, бо весна видалась дощовою. Коло церкви люди витоптали найбільшу баюру. Якраз в неї, посковзнувшись, і впав Микита разом із свяченим кошиком. І чи то від страху, чи з іншої причини, ним стало тіпати в калюжі, очі вирячилися, язик висолопився. Люди оторопіли, а хтось вигукнув: "Не підходьте! Його дідько охопив і жбурнув у баюру!" Другий голос заперечив: "Ніякий то не дідько. Хлопець має падачку. Допоможімо йому вибратися".

Так і поширилась чутка, що Микита має падачку. Це підтвердив

сільський вїт і Микиту не забрали на військову службу. Цікаво, що падачка з ним ніколи більше не траплялася.

Так Микита в селі став і загадкою, і посміховиськом. Отакого Микиту я мав ковалеві намалювати. Це був серйозний проєкт!

Я всеціло занурився в роботу. Почав з профілю. Намалював голову з волоссям підстриженим

під макітру, але деталей профілю не чіпав — подібність до ориґіналу мала бути понад усе, вирішив я собі, тому риси обличчя я мав "вистраждати".

Коли вже "макітра" і плече були викінчені, я приступив до подоби. На окремих листочках паперу малював деталі лиця і прикладав їх до профілю, а над носом трудився найдовше, бо то ж був "пізнавальний знак" всього портрета.

За кілька днів показав свій твір шкільним товаришам, але вони не впізнали Микиту. Я взявся переробляти портрета, і коли другий раз показав малюнок хлопцям, то всі вигукнули: "Микита!".

З хлопчачою гордістю, як на крилах я полетів до коваля. Там, як завше, були вуйки-завсідатаї, і сміливість зрадила мене прямо на порозі. Я показав ковалеві "портрет" здала, він підбіг, вихопив малюнок у мене з рук і почав тут же прибивати його на видному місці, регочучи. Вже коли я мчав стрімголов від кузні, то чув, як реготалися ґазди.

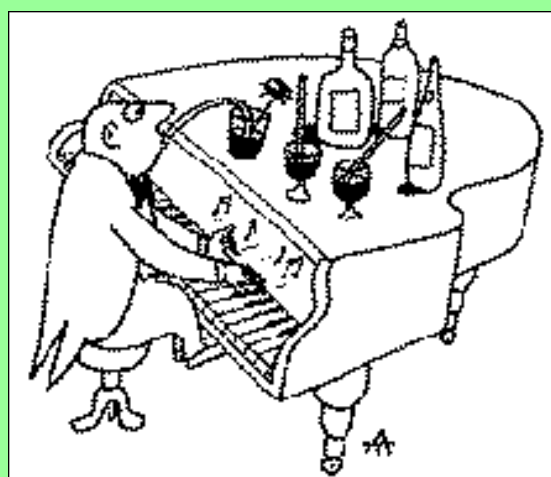
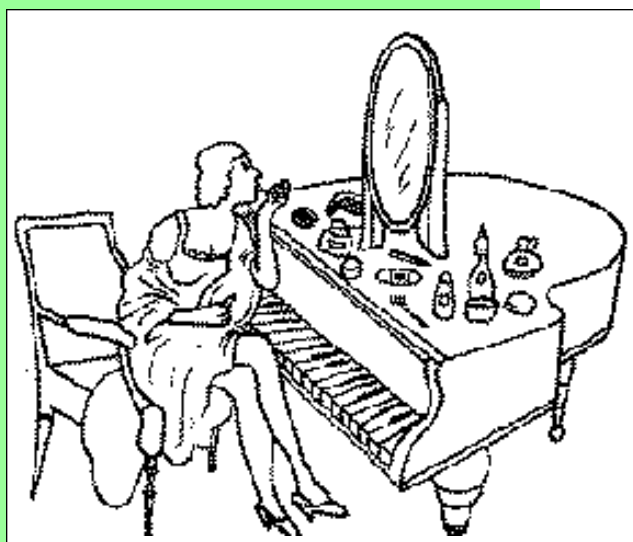
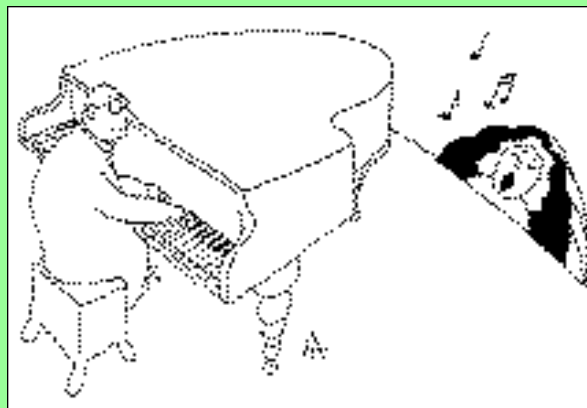
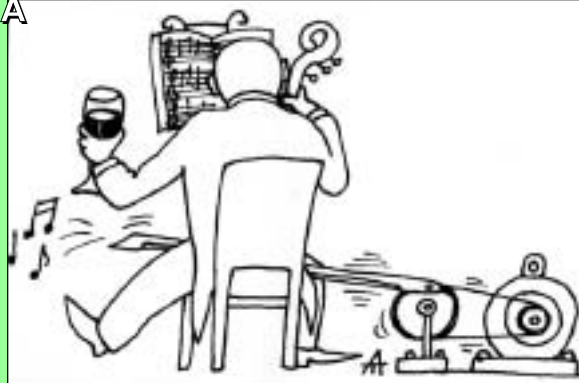
Мені вже снилася слава і признання, як за день чи два я скуштував її гіркі плоди. Ішов я польовою дорогою, а напроти мене хтось їхав возом. Я зійшов зі шляху, щоб дати коням дорогу, як віз зупинився. Я підніс очі і побачив, що з воза злазить Микита із перекошеним від злості, а від того ще страшнішим обличчям. Я стрибнув у кукурудзу, Микита за мною. Ліс кукурудзи давав малому мені сховок, і разом з тим зраджував, хитаючись віттями, за якими сунув за мною Микита. Я став присідати, і коли Микитини чоботи наближались, серце моє теліпалось, як заячий хвостик, а дихання геть зупинялось.

Отакими були перша слава і перша "нагорода".

Якби ж мені хто тоді був сказав, що я малюватиму все життя, і що зображення людей з підкресленими вадами чи характерними рисами може вилізти боком, не повірив би.

■

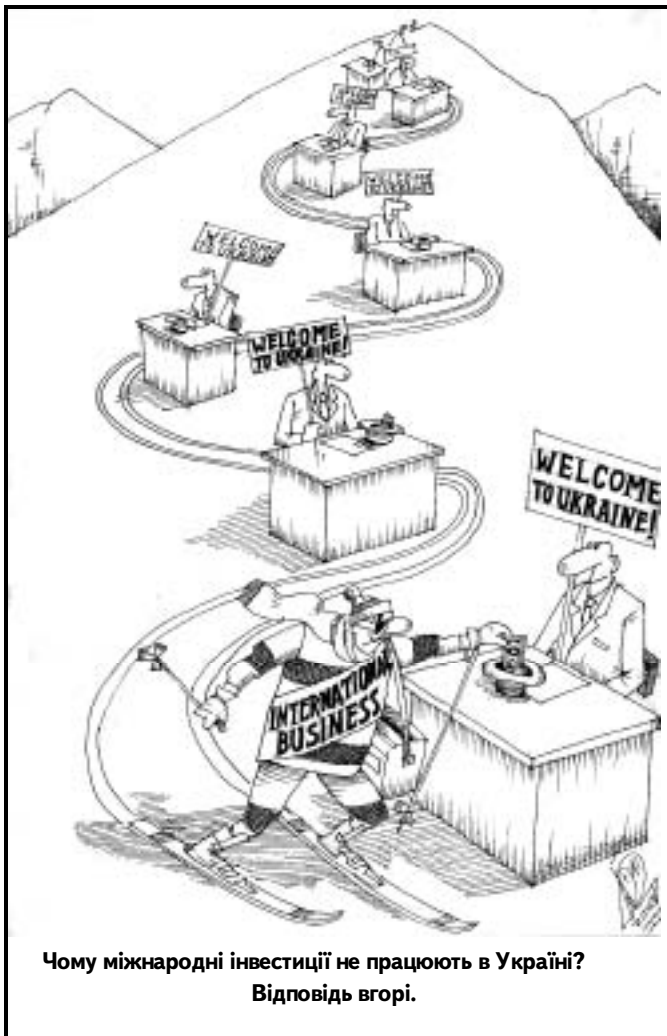
МУЗИКИ ОЛЕКСІЯ ТАЛІМОНОВА

ПРО НАШУ КУЛЬТУРУ

Коли в нашій Україні снігів кучугури,
Тоді стоять простуджені будинки культури
А в будинках тих і в клубах, і в Домах народних
Сидять зави й директори на пайках голодних.
Під ногами плитка гріє, на голові — шапка,
У кишені вітер віє, сам худий, мов папка.
Як з району методистка прийде автостопом,
То нема чим пригостити, хіба лиш окропом.
Від оркестру лишилися заржавілі труби
Та ще стіл є й скатертина, бо ще беруть шлюби,
Упав напис із-над сцени кількома шматками
І знов звідти показалося "Ленін завжди з нами!"
А на стіни подивився — пропадає мова,
Так, неначе клубом трясла тиждень податкова.
Книжки ніхто не читає, хоч є нові, гарні,
Лежать собі на полицях, як мерці в трупарні.
В кіно молодь, якщо й прийде, то щоб покричати,
Та ще крісло яке ціле, то переламати.
А як жуйок по всім залі наплює із рота,
То завклуб півдня здирає й каже: "От мерзота!"
У неділю — дискотека, молодь веселиться,
А завклуб лиш позирає, чи клуб не валиться.
Якщо ж треба на огляді селу виступати,
То хоч-не-хоч, а керівник мусить хор збирати.
Або дідів із бабами старих наскликає
Та й покажуть вечорниці, яких вже немає.
Ну а відтак, по виступі могорич кладеться,
І лиш один завклуб знає звідки він береться.
Отаке-то в Україні: "культуру" добили
І чекають, щоб ми самі себе схоронили.
А тимчасом пропонують нам нову "культуру"
Ті, що мають гроші, пресу і апаратуру.
Та "культура" з Америки або із Росії,
Вона в серця українські зло й зневіру сіє.
Навчає нас грабувати, бити і вбивати,
Легко жити, довго спати, гідності не мати.
Є касети, фестивали і телеканали,
Шоумени, меценати і столичні зали.
Кого ж то нам запитати, чия тут провина,
Що на очах некультурна стає Україна?
Хто тепер нас порятує: патріотів купка,
Чи діаспора, чи церква, а чи Богдан Ступка?
Чи нам клуби завалити й будинки культури
І створити вільну зону хамства і халтури?
А, може, з вас хтось порадить, як ліпше вчинити,
То ви кажіть, тепер у нас можна говорити.

Микола Савчук. Коломия.

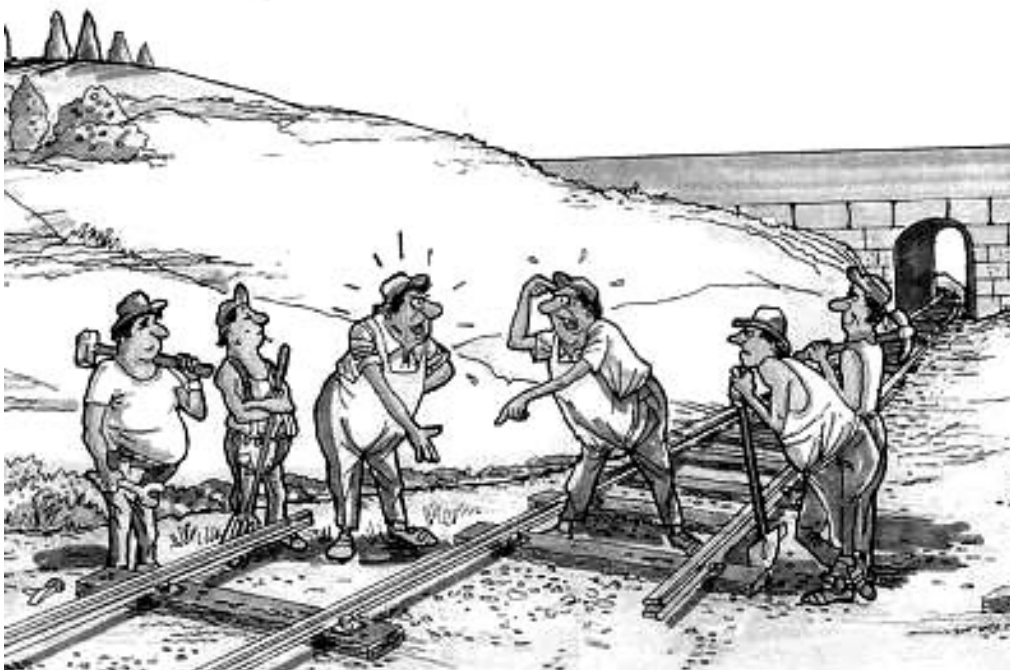

Чому міжнародні інвестиції не працюють в Україні?
Відповідь вгорі.

Польське радіо провело конкурс на краще продовження короткого гумористичного оповідання. Оповідання починалось так: "Маленька бджілка залетіла під спідницю пані Ягужинської..."
В конкурсі переміг школяр із Кракова, який прислав продовження: "...і вкусила за руку пана Цибульського".

На митниці: — Ти справжній Санта чи терорист?

В Україні оголосили про міжнародний проект — будівництво тунелю з Турції до Одеси для проведення нафтопроводу.

Зголосилась одна будівельна компанія: півроку праці і 100 тисяч доларів оплати. Зголосилась друга: зробимо тунель за три місяці і за 400 тисяч доларів.

Тут приходять шестеро мужичків, худі, пом'яті, цигарки в зубах: — Ми вам, хазяїн, за місяць вириємо ту канаву, тільки заплатіть по тисячці кожному.

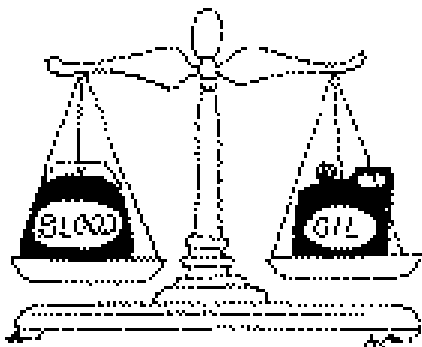
Здивувались в Міністерстві праці: — А як же ви збираєтесь копати?

— Троє копатимуть з Турції, а троє з України, і зустрінемося під землею посередині.

— А якщо розминетесь?

— Тоді буде два тунелі.

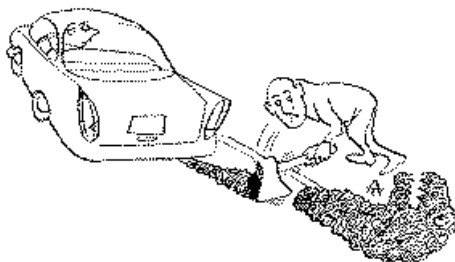
...

— Ти чув, Джан, як сильно подорожчав бензин? — розмовляють між собою двоє шотландців.

— А ти чого хвилюєшся? Машини ж у тебе немає.

— Але у мене є запальничка!

...

— Скажіть, колего, а Ви Пауло Коелью читали?

— Ні...

— Ну Ви і дурень!

— А Ви?!

— Вибачте, я перший спитав...

...

— Ти знаєш, що шотландці роблять зі старими лезами до гоління?!

— Ні. А що взагалі можна робити зі старими лезами до гоління?..

— Вони ними голяться!!!

Шотландець показує своє житло гостям: — Тут у нас їдальня. За столом одночасно можуть вміститися, не дай господь, двадцять людей.

Ауксодот

На українській мові:
Високо-енергетичний
лазер.

На англійській мові:
High Power Laser

Транскрипція (по
англійськи українськими
буквами): Хай повелазе!

...

Зустрічаються
китаєць і норвежець.

Китаєць: — А скільки
у вас народу?

Норвежець: — Ну,
мільйонів вісім...

Китаєць: — Треба ж,
ви, напевно, всі один
одного в обличчя
знаєте!

...

В одній з країн
центральної Африки
з'їли французького
посла. Природньо,
французькою стороною
була направлена нота
протесту. Африканці
вибачаються: так
вийшло, що ж вже
поробиш, ну з'їжте і ви
нашого...

...

Зустрічаються вождь
індійців і вождь
папуасів. Вождь
папуасів:
— А як у тебе
єврейське питання
вирішується?

— Дуже просто. У
мене євреїв нема — і
питання нема. А в тебе?

— В мене погано.
Скільки я не пояснюю
своєму племені, що
євреї такі ж люди, як і
інші, все рівно не їдять.

...

Через сльози та гризоти я заліз до "Всесміху", як до роботи. Я вам, люди, £арантую, що я ти ви ти наше "Всесміховисько" нам на здоров'я. Тому не журіться ти до лікаря не спішіться. Хіба "катастрофа". А ні — ти не йди, щоб по плечах плескав ти казав: "Бери аспирину ти лізь під перину". Але чи вилікував чи ні, а за тиждень знов \$ неси.

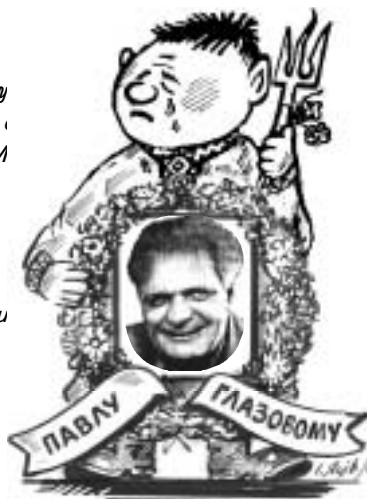
Степан Слота.

Прошу прийняти moneyorder на \$38 кан. - передплату на будуче. Телпається моя рука, не знаю чого, чи з "жадності", чи ізза стирості. Бажаю Вам всего добра. Благословляю Вас! Слава Ісусу Христу! Слава Україні! Героям Слава!
Як Господь Бог дозволить, на слідуєчий рік дуже прошу мені пригадати. Як зразу нема чека, як телефон мовчить — кладіть крапку — вмер! Дякую за увагу.
Отець доктор Павенський. Вінніпег.

Д-р Євген Сецьків із Флориди пише:
Шановна і дорога пані редактор!
Невмовно сумно, що вже нема серед нас нашого з Вами спільного друга світої пам'яті Павла Глазового. З того світу він вже ніби пише нам:

Прийміть від мене
В дні свяжкові
Слова привітання і любові.
Спасибі Вам за доброту
Й любов до ближнього,
Хай береже вас Божя М
Мої духовні
сестро й брате!

(Від редакції: Цю присвяту Павло Глазови зробив свого часу подружжю Сецьківих, з якими його єднала 15-літня тепла і щира дружба).

Шукаєте за подарунком на Різдво і Новий рік?
"Всесміх" найкращий подарунок. ЩЕ НЕ ПІЗНО.
Подзвоніть до редактора Раїси Галешко 905 891-0707 і ми все залагодимо по телефону.

У жовтневому числі "Всесміху" ми писали про судову тяжанину у Харківському Товаристві "Просвіта" і дитячій газеті "Журавлик" при ній — з Асоціацією національно-культурних об'єднань України за надруковану статтю "Усякому мирянину — по семеро жидовинів". Це почалося ще у грудні 1999 року і до сьогодні "Журавлик" не може позбутися проблем.

Недавно ми одержали із Харкова звернення "До засобів масової інформації", в якому редактор газети "Журавлик" професор А. Кіндрапенко розповідає про свавілля харківських "правоохоронців" — міліції і "Беркута" (Подано зі скороченням — Ред.):

"28 вересня 2004 р. до приміщення Харківського обласного об'єднання Всеукраїнського товариства "Просвіта" ім. Т. Шевченка зайшло шестеро вдягнених у цивільне осіб, які представились міліціонерами з відділу боротьби з економічною злочинністю.

...вони намагалися силою забрати належний редакції комп'ютер... Працівники редакції своїми тілами прикрили комп'ютер, тому міліціонери викликали собі на допомогу загін "Беркута". Прибуло троє молодиків двохметрового зросту з автоматами...

...Вони виконували наказ на знищення української просвітницької організації та української дитячої газети.

...Звертаємось до влади, громадськості та засобів масової інформації з проханням захистити нас від свавілля. Уклінно просимо всіх надати нам посильну благодійну допомогу на придбання нового комп'ютера..."

Можє, хтось із читачів "Всесміху" відгукнеться. Можє, хто "Всесміх" харківським "просвітцям" хтось передплатить? Адреса така:

61057, Харків-57, вул. Римарська 18, "Журавлик", А. Кіндрапенко. Тел. 705-20-71.

рахунок: р /с 26007301600804 у Фрунзенському відділенні УАК ПІБ м. Харкова, МФО 351179, КОД 22637330

На звороті цього листа власноручна дописка А. Кіндрапенка: "29 вересня, коли це Звернення було вже написане, до нас знову зайшла міліція й таки зрізала замок у приміщенні, де знаходились різнографи. У кожну друкарню у Харкові (думаю, що в цілій Україні) влада поставила міліціонерів, які сліdkують, щоб не друкувались матеріали на підтримку Юценка... Передвиборчі перегони між Юценком та представником влади Януковичем можна порівняти зі змаганням двох бігунів, одному з яких зв'язали ноги. А західні уряди вимагають, щоб на фініші судді були чесними..."

Тридцять років президентства Януковича

Закінчення із стор. 3

потилицею об асфальт, внаслідок чого його та кілька студентів було госпіталізовано. Віктор Федорович зрозумів, що націоналізм — це невиліковна звичайними методами хвороба.

**П'ятнадцятий рік
президентства Януковича.
"Націоналізм — бій!"**

Під час візиту тоді ще кандидата у президенти України Віктора Федоровича Януковича до Івано-Франківська згряв виродків-студентів, прихильників націоналіста-дегенерата Ющенка, закидали нашого всенародно любимого Віктора Федоровича вареними курячими яйцями. Але Віктор Федорович був готовий до такого сценарію зустрічі в цитаделі бандерівщини, і почав мужньо відстрілюватися. Внаслідок чого було госпіталізовано близько двадцяти пробандерівськи настроєних студентів із ранами різної тяжкості.

**Двадцять п'ятий рік
президентства Януковича..
"Вороги народу".**

Двадцять п'ять років промайнуло - як один день - відтоді, як під час візиту тоді ще кандидата у президенти України полум'яного Віктора до Івано-Франківська згряв виродків-студентів, прихильників одного із націоналістів-дегенератів, закидали нашого всенародно любимого "Я" вареними курячими яйцями. Але полум'яний "Я", як завжди, був готовий до такого сценарію зустрічі в цитаделі бандерівщини, він почав мужньо відстрілюватися. Більше сотні

Росія хоче розхитати Україну на східну і західну.

пробандерівськи настроєних студентів — ворогів народу — було поранено і засуджено до найвищої міри покарання.

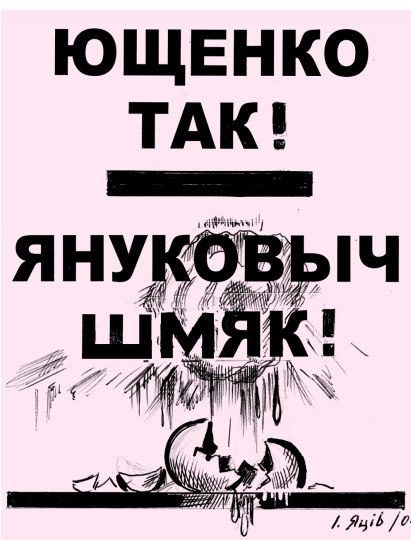
**Тридцятий рік президентства
Януковича. "Всенародний
герой".**

Шановний Вікторе Федоровичу! Вже тридцять років промайнуло відтоді, як під час Вашого візиту, тоді ще кандидата у президенти України, до Івано-Франківська згряв виродків-студентів, прихильників одного із націоналістів-дегенератів, та інших невстановлених осіб, закидали вас вареними курячими яйцями. Але Ви, як завжди, були готові до такої зустрічі в цитаделі бандерівщини. Ви ще з юнацьких років знали, що ющенкізм — це невиліковна звичайними методами хвороба. Вами особисто було знешкоджено сотні націоналістів — ворогів народу!

Ваша заслуга в очищенні України від різних націоналістів неоціненна! Сьогодні, у тридцятирічний ювілей Вашого вступу на правління Україною, нагороджуємо Вас найвищою нагородою України — орденом Януковича першого ступеню!

(Бурхливі оплески).

ЧОРНИЙ ГУМОР: Виграв Янукович вибори. Приймає присягу. Поклав руку на Конституцію. Його питають:
- Клянетеся ви дотримуватись законів України?
- Бля буду! — відповідає Президент.

Чи доживе Янукович до наступного Великодня.

Політики! Вам ім'я — віроломство.

Телефонна енциклопедія

Як колись пізнавали пана по холявах, так тепер пізнається товаришів по "сел-фонах".

Степан Слота.

Залишити повідомлення на телефоні

Послати повідомлення

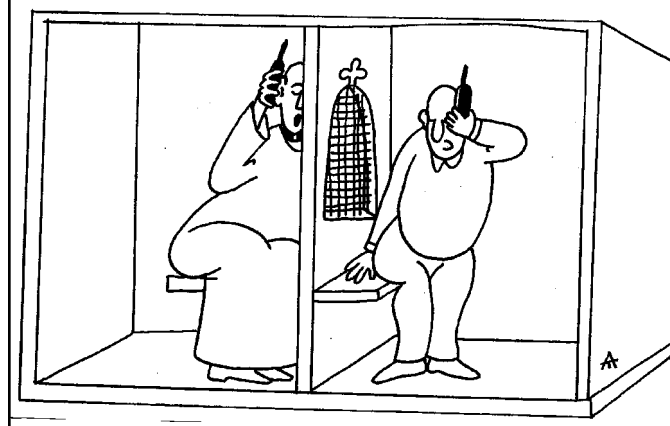
Телефони розриваються.

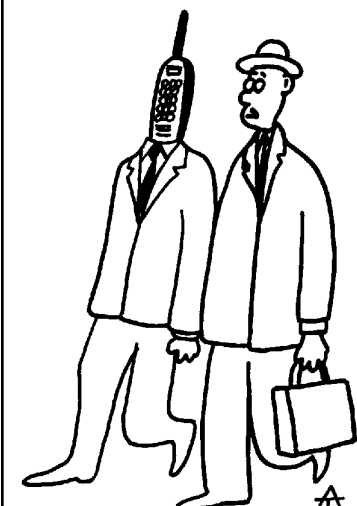
Розпинатися на телефоні

Виговоритися по телефону.

Телефон — помічник у бізнесі

Подаруйте кому-небудь "Всесміх". 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Моя мати навчила мене кілька життєво важливих речей...

Мати вчила мене, що таке ПЕРЕДЧУТТЯ:
"Ось почекай, хай твій батько прийде додому"

Мати вчила мене, що значить ОДЕРЖАТИ:
"Ти в мене одержиш, як прийдем додому!"

Мати вчила мене, що значить ПРОТИСТОЯТИ:
"Що ти думаєш? Відповідай, коли тебе питають!
І не огризайся!"

Мати вчила мене ЛОГІКИ:
"Якщо ти впадеш з гойдалки і о зламаєш собі
шию, то не підеш зі мною в магазин".

Мати давала мені ЛІКАРСЬКІ поради:
"Якщо ти не перестанеш схрещувати очі, то
одного разу вони в тебе так і застигнуть
назавжди".

Мати вчила мене ДУМАТИ ПРО МАЙБУТНЄ:
"Якщо ти не складеш екзамени з граматики, ти
ніколи не матимеш доброї роботи".

Мати вчила мене ГУМОРУ:
"Якщо косарка трави відріже тобі ногу, щоб не
біг до мене плакати".

Мати вчила мене, як мені ВИРОСТИ:
"Якщо ти не їстимеш овочів, то ніколи не
вироснеш".

Мати пояснювала мені, що таке СЕКС:
"А як ти думаєш ти з'явився на світ".

Мати вчила мене, що таке ГЕНЕТИКА:
"Ти точно такий, як твій батечко".

Мати розповідала мені про моє ПОХОДЖЕННЯ:
"Може ти думаєш, що ти народився в хліві?"

Мати вчила мене, що таке МУДРІСТЬ:
"Коли ти доживеш до мого віку, тоді
зрозумієш".

І моє найулюбленіше — СПРАВЕДЛИВІСТЬ
ПОКАРАННЯ:
"Колись ти будеш мати дітей. Я хотіла б, щоб
вони були такими, як ти. Тоді ти зрозумієш, що
це таке". ■

Олег Гуцол

Шлюбні оголошення

Грамотні люди можуть одружитися за оголошенням,
а неграмотні — тільки по любові

◆ Шукаю дуже активну
жінку!!! Коротко про себе: 1.5
гектара городу.

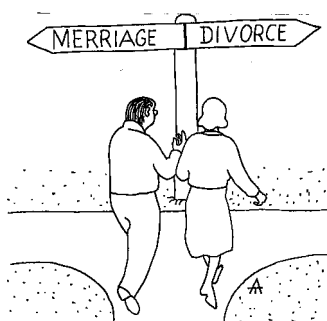
◆ Любов сліпа, але не глуха!
Пропонуємо до Вашої уваги
пігулки від хропіння!

◆ Дівчина без освіти шукає
роботу за спеціальністю.

◆ Одинокa жінка зніме
кімнату. Або здасть.

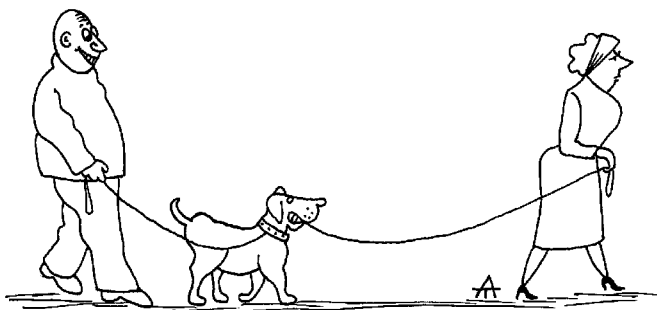
◆ Зніму кімнату. Можна з
хазяйкою.

◆ Юнак із недоліком зору
шукає дівчину приємну
навпомацки.

◆ Свідцтво про шлюб за
німером АТ 28673 вважати
недійсним. Зрозуміла,
відьмо?!

◆ Молодий чоловік без
шкідливих звичок
познайомиться з дівчиною,
яка його їм навчить.

Ідуть свята. А з ними — ялинка, застолля, і закуска, і випивка, і знов випивка... Ось кілька застережень на випадок, якщо ви вже добре набрались. Пам'ятайте:

...на п'яну голову вам здається, що ви шепочете, коли насправді перекрикуєте всіх;

...на п'яну голову ви можете освідчуватися в коханні всім — жінкам, чоловікам, собакам, і лізти цілуватися з кожним;

...на п'яну голову вам може здатися, що у вас голос естрадного співака;

...на п'яну голову ви переконані, що колишня любка (любчик) просто вмруть від щастя, якщо ви подзвоните їм о четвертій ранку;

...на п'яну голову вам здається, що всім смішно від ваших дотепів;

...на п'яну голову ви не можете зрозуміти, чому ви опинилися під столом;

...на п'яну голову вам дуже хочеться знати, хто вас поважає (ти мене уважаєш?);

...на п'яну голову ви розумніші за президента;

...на п'яну голову вам здається, що господарі не хочуть, щоб ви йшли додому;

...на п'яну голову ви можете одержати коліном під зад...

Адам та Єва! Вічна історія. Якби то можна якось тодішню Єву і теперішню поставити на ваги. Ох-Ой-Вай! Та просто немає такої ваги, щоб зважити ті гріхи.

Ну, подумаєш! — з'їла якесь одне яблучко. І то не цілком, а лише надкусила, бо більше було несила. Піддалась бажанням і розплатилась вигнанням. З Раю. Тоді того ніхто не терпів.

А як попала з Раю в Пекло, то стала "теперішня" Єва. І як теперішня Єва з'їсть кредитову картку свого партнера і його майно, то гріху нема. Адам стерпить, люд не осудить, а Бог тим, хто на землі, прощає.

Адам ходить-блукає, по райських садках хліба шукає. Якби Адам мав модерний сел. телефон, то зателефонував би до Пекла, де його грішна Єва страждає: "Єво, Євочко, пришли мені сюди як не яблучко-кислицю, то бодай якісь сухі сухарі. Дякую!".

Степан Слота.

✕ До однієї парохії прибув новий священик, виголосив проповідь і по службі Божій питає одну жінку:

— Як ви думаєте, чи людям подобаються мої проповіді?

— Подобаються, подобаються. Можна сказати, що до вас ми нічого й не знали про гріх.

✕ Сучасну Єву не можна спокусити яблуком — їй потрібна валюта.

✕ Позбав мене, Боже, від старшого брата, а з ворогом я сам справлюсь.

"Я люблю свиней, бо собаки дивляться на нас знизу вгору, кішки дивляться на нас зверху вниз, а свині дивляться на нас, як на рівних."

В. Черчілль

У неділеньку святую

Вийшли миряни з церкви, і, як звично, одні других взором "обнюхали" та пішли на всі лади розмови-балачки. Ось два старенькі потиснули руки:

— А-а, як ся маєте?

— Та, дякую, ще-м, хвала Богу, теплий. Апетит ще маю, на кольки дав ми доктор рецепину, а на стару кров у нозі пускаю п'явки. Та й може дадуть Бог прожити ще якусь годину. Лишень ми, знаєте, щось не орайт через тоті похорони. Ну, Іванчук терпів, най з Богом спочиває. Але Сойка висвистував, копався п'ятами в задок, і в білий день тріпнуло ним до землі... був хлоп — і нема хлопа. А то христінина страшить...

— О, та то ніц. Сойка мав панську смерть, не стогнав, не мочив під себе — цак-цак і амінь. Йому, може, затекло в серце тото пиво, що, цебрій, завше носив кейсами.

— Може трохи винне й пиво, та більше винна Варварка, бо мала 'го за пса, вічно на нього глюкала. А тепер дала на панахиду, аби 'го там не припікали. А сама підсміхається: "Ой вернися, Гриню, садь собі на скриню, бо без хлопа так ся мучу, що мало не згину".

— О, за хлопом то вона погнала б штири милі пішки. Бо вже між жінками згадувала, що в нього такий, що хіба лиш вікна витирати. Натякала, що радо скочила б в гречку.

— Е-е, та то по п'ятьдесятці багато з них дуріють... хочуть наздогнати, те, що прозівали!

А ось два "дивізіяники":

— А-а, сервус, ну, то як жиємо, що в тебе чути? Шафа грає?

— Та нї.., бо купив'ям, знаєш, касетку "Стара львівська музика": Людкевича, Барвінського і Колесси, та й задувно десятку втопив. Якось з бідою примусив'ям свій терпець прослухати то до кінця, а тоді підлізли рефлексії: Ой, хлопці, хлопці, та від тих ваших сонат можна дістати розвільнення. Чому ви нашим людям не заграли польки-коломийки? Та всетаки Людкевича треба пошанувати хоча б за те, що дожив до ста. Барвінського — то хіба за великий ферняк. Ну а Колессу? Ой, тату-тату, краще б ви робили колеса, то були б люди в Краю менше ходили пішки, не дерли б там дорогих чобіт та й менше б їх ноги боліли. Ну бо хто хоче вас слухати? Ну може нї?

— Та певно що нї. Ти фразер-помпка тої музики не розумієш, бо ще й доци мугикаєш "О пів до другої години". Тота музика є для панів, що по обіді п'ють чорну каву. Але що ж, дай хлопцям годинник, то він його пхає за халяву.

— Е-е, та то щось жидівське!

А до "маґістрів" на лавчині приступив ще один, і пішла в обертаси політика.

— Дай Боже!

— Тадайдай!

— Панове може десь бували, щось чували, може чули щось про Лазара?

— А чорт би ним журился! Як йому обіди доставляє реставрант, то журитися ним не треба. Не бійтеся, Америка його не повісить, бо він тут нічого не наґрішив.

— Ну, може Америка його не засудить, але засудить Україна...

— Та де там, чоловіче, Україна! Там уряд боїться його, як дідька. В тих мільйонах замочили свої пальці ще й інші...

— Нема, люди, ниньки, добра на світі, нема спокою, котиться світ у пропасть...

— А ми тим аж так дуже страшно не журімося.

Коляду відколядували-сьмо, вода вже освячена, а ще відправимо панахиду і світ помалу успокоїться.

— Ая, говоріть здоровий. Колись на світі був спокій.

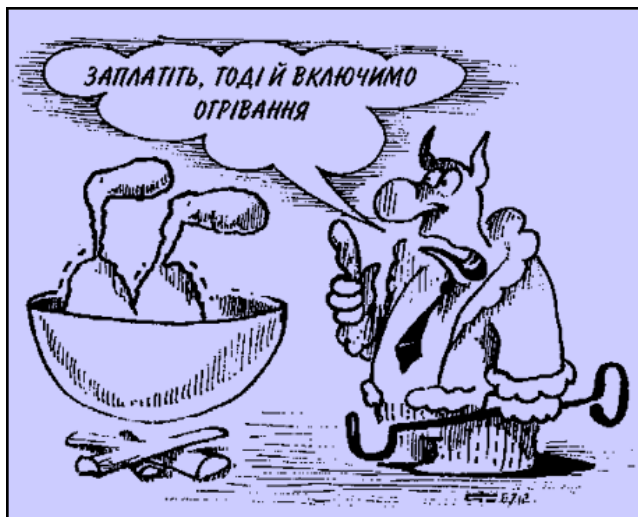
— Коли "колись"? Коли на світі було тільки два брати? Та й то один другого муцнув довбнею... А ви кажете...

— Ей-ей, а де ж то ви так дуже страшно колядували, бо я вже роками жодної коляди чомусь тут не чую.

Різдво Америка починає святкувати вже від Покрови, але Ісуса тут не згадують. Всюди тільки пузатий Санта Клавс..., американський Ніколай.

— А ви того ще не зрозуміли? Та Ісус спасає душі аж після смерті, а Санта роздає дарунки вже тепер. То хто хоче чекати на свою смерть? Нехай буде лише бідна пара шкарпеток, але вже. А душа нікуди не втече...

— Е-е, хлопці, то є безконечна каразеля. Йдемо на пероґі. Якось то буде!..

Муж і жона – одна сатана

- Чоловіче, піди в магазин!
- Але ж, кохана моя, зараз такий дощ, що собаку на вулицю не виженеш.
- Господи, ну йди без собаки!

...

Батько на кухні миє посуд. Входить дочка і питає:

- Тату, що таке двоєженець?
- Це, доцю, чоловік, який миє посуду вдвоє більше, ніж я.

...

Жінка читає чоловікові вечірню газету:

- Пишуть, що один чоловік залишив п'ять тисяч фунтів жінці, яка двадцять років тому відмовилася вийти за нього заміж!
- Ось це я розумію, вдячність!

...

- Чи зраджувала Єва Адамові?
- Напевно не знаю. Але те, що людина походить від мавпи — факт!

РАДИО "ПРОМЕТЕЙ"
 Передачі на хвилях 1540AM і 91.9 FM від понеділка до п'ятниці увечері, 8:30—9:00
 Керівник і ведучий програми — Валерій Волховський
 Тел.: (416)231-1016 Факс: (416)531-5274
 622 College Street, Toronto, ON M6G 1B6

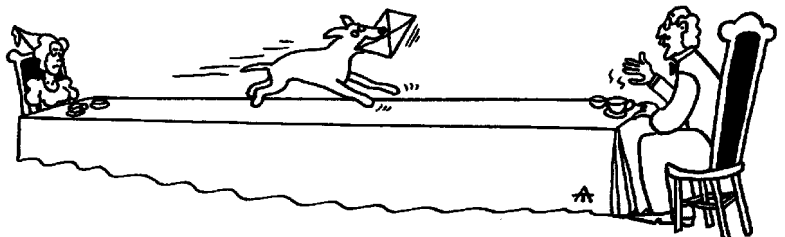
Старість — не радість

- ◆ Жінка поспішає до лікаря і виглядає дуже стривоженою:
 - Докторе, що зі мною? Подивіться на мене, — заторохтіла вона. — Сьогодні вранці я глянула в дзеркало і побачила, що волосся моє стирчить, як суха солома, шкіра пожовкла і зморщилась, очі налились кров'ю і припухли, уста побіліли... Що зі мною таке?!

Лікар подивився на неї пару хвилин і спокійно відповів:

- Що я можу вам сказати? Зір у вас цілком нормальний.

- ◆ Час може й добрий лікар, але поганий косметолог.
- ◆ Старіння обов'язкове, мудрість вибіркова.
- ◆ До дідька здорову їжу! Дайте мені якомога більше консервантів!
- ◆ Коли ви впадете, ви дивуєтесь, що ще ви можете зробити, коли ви вже лежите на землі.
- ◆ Чому ми в старші літа любимо крісло-гойдалку? Бо це нагадує нам колиску.
- ◆ Ви знаєте відповіді на все, але обидно, що ніхто не задає вам питань.
- ◆ Мудрість приходить з віком, але буває, що вік приходить один.
- ◆ Життя — немилосердне, але в ньому завжди є щось, щоб бути вдячним.

З НОВИМ РОКОМ! З РІЗДВОМ ХРИСТОВИМ!

Чи ви вже купили подарунок рідним і близьким?

Ось Вам готовий подарунок для Ваших рідних і близьких на будь-яку нагоду.

Подаруйте їм сьогодні "Всесміх" і вони із вдячністю згадуватимуть Вас цілий рік. Адже це 12 подарунків на рік! 12 місяців сміху!

Заповніть листівку, що внизу, або подзвоніть до редактора Раїси Галешко сьогодні (905 891-0707), і я швидко, по телефону, виконаю Ваше бажання. Дякую!

ЛИСТІВКА ПЕРЕДПЛАТИ

Name _____

Address _____

City _____

Province/State _____

Zip _____

Додаю: ☐ \$38 (на рік, 12 чисел) ☐ \$20 (на півроку)

Vesemix, 1063 Orchard Rd. Mississauga, ON, L5E 2N7 Canada
 Tel. 905 891-0707 bcecmix@sympatico.ca

НА
КОЛЯДУ
"ВЕСЕСМІХУ"

- \$120 Стецьків Євген, Сарасота, Флорида
\$62 Голубицький Яків, Етобіко, Онтаріо
Н.Н., Етобіко, Онтаріо
Дацко Марія і Михайло, Ванкувер
Самохін Феня, Ошава, Онтаріо
\$38 Сороколіт Микола, Сан-Франциско
\$25 пп. Пенкарські, Норт-Йорк, Онтаріо
\$22 Цибенко Степан, Торонто
Марущак Василь, Кліфтон, Нью-Джерзі
\$20 Риба Меланія, Вексфорд, Пенсильванія
\$17 Куць, Джеррі, Сгокан, Нью-Йорк
\$16 Шишка Степан, Нешанік, Нью-Джерзі
\$15 Мисишин Маріанна, Спрінґфілд, Массачус.
\$12 Мельник Роман, Торонто
Микитин Павло, Йонкерс, Нью-Йорк
Кравець Василь, Йонкерс, Нью-Йорк
Івончик Анна, Вінніпег
Бриль Наталка, Вінніпег
Гаврис Анна, Торонто
пп. Коченаш, Торонто
Комарницька Марія, Торонто
Ковальчик О., Торонто
пп. Романишин Я, і Т., Етобіко, Онтаріо
Хома Текля, Гамільтон, Онтаріо
Квашка Іван, Гамільтон, Онтаріо
Бартошик Маріон, Гаятсвілл, Мериланд
Віндик Орест, Едмонтон
Нарожняк Тарас, Стоні Крік, Онтаріо
\$10 Рашкевич, Лівонія, Мічіґан
Олійник Мирон, Орлія, Онтаріо
\$7 Попович Євген, Саскатун
пп. Дейнека, Скілмен, Нью-Джерзі
\$5 пп. Шмигельські, Спрінґфілд, Нью-Джерзі
\$2 Созанський Василь, Віндзор, Онтаріо
Рак Дора, Мейплвуд, Нью-Джерзі
Гайовий Федір, Веніс, Флорида
Дмитришин Омелян, Торонто
Яцюк Анатоль, Сінґер Айланд, Флорида
Букач Михайло, Філадельфія

ПОДАРУВАЛИ "ВЕСЕСМІХ":

п. Степан Шишка із Нью-Джерзі — для
Лева Шишки із Ст. Леонард, Квебек

Микола Савчук

Зв'язати українських смішків і смішківців до українців у світі сміх

Ми просимо вас, люди, всіх:
Любіть український сміх!
Бо ж так його недобачають,
В столичні зали не впускають
І не пускають на екрани
Новітні телебусурмани.
Бо в моді внуки Тарапуньки,
Що звуть їх у народі пуньки,
Що з нас сміються, фарисеї,
І втілюють чужі ідеї.

Ми ще раз просимо усіх:
Шануйте український сміх
На сцені, в книжці і в газеті,
І на весіллі, й на бенкеті,
Хай бачить навіть ідіот,
Що ми усміхнений народ.

І в третє просимо усіх:
Підтримуйте український сміх
І у Одесі, і в Полтаві,
І у Тюмені, і в Оттаві,
Бо кому він крім нас потрібен,
Цей сміх прекрасний, злото-срібен,
Сміх запорожців і стрільців,
І сміх уславлених співців —
Від Котляревського й Руданського
До Чорногуза і Добрянського,
Від Вишні й ЕКА-Козака
До Глазового й Бенюка.

Живи ж, Весела Україно!
Твій сміх — твоє від Бога віно.

Будьте щасливі сьогодні,
у цю хвилину!

Все життя нам здається,
що ось ще трішки — і ми
впіймаємо те щастя. Ось
закінчимо навчання й
одержимо диплом — тоді
прийде щастя.

Але знов щось не те.
Ось тільки зустрінемо
кохану людину, збудуємо
сім'ю, виростимо дітей... Це
щастя!..

Воно то так, але роботу б
кращу, та дім купити...

Не все так щасливо? От
коли діти виростуть, тоді
можна пожити для себе..
відчути себе щасливим...

...Життя — це безкінечні
сподівання кращого. Щастя
— це і є дорога до нього.
Будьмо щасливі в дорозі.
Цінуймо кожний момент.
Розділяючи цей скарб з
тими, хто для нас дорогий,
будьмо щасливіші вдвічі.

Будьмо щасливі вже
тепер. Бо коли ж іще? Не
забуваймо, що життя ще
ніколи ні на кого не чекало.

Будьмо щасливі з Різдом і
з Новим 2005 роком!

В
С
Е
С
М
І
Х

К
О
Л
Я
Д
У
Є

If not delivered please return to: Bcecmix, 1063 Orchard Rd., Mississauga, Ontario, L5E 2N7 Canada

We acknowledge the financial support of the Government of Canada through the Publication Assistance Program toward our mailing costs. PAP No. 009942

